

Sygnatura akt VIII Ga 250/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie : SO Piotr Sałamaj

SO Krzysztof Górski

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. Ż. i M. M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygnatura akt XI GC 56/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO(...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 250/15

UZASADNIENIE

Powodowie M. Ż. i M. M. wnieśli przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. pozew o zapłatę kwoty 11.630 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 stycznia 2014 r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazali, iż zawarli z pozwaną umowę komisnu, której przedmiotem było zobowiązanie do sprzedaży samochodu marki F. (...) za cenę po odliczeniu prowizji dla komisanta w wysokości 62.195,20 zł. Pozwana dokonała częściowej zapłaty za fakturę, tj. w wysokości 50.565,20 zł.

Dnia 17 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powodów.

Pozwana złożyła sprzeciw od wydanego nakazu i wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko, pozwana wskazała, że w cenie sprzedaży samochodu, strony wyraźnie wyodrębniły wartość podatku VAT, tymczasem zgodnie z przepisami prawa podatkowego, dostawa tego samochodu była z niego zwolniona. Pozwana wskazała na przepisy prawa podatkowego, zgodnie z którymi powodowie w związku z nabyciem samochodu nie mieli możliwości odliczenia pełnej kwoty podatku, a jedynie jego części, tj. w wysokości 60% (nie więcej jednak niż 6 tysięcy złotych), co z kolei dało podstawę do zwolnienia dostawy z opodatkowania.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 11.630 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2014 r. (pkt I) oraz kwotę 2.999 zł tytułem kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniu, że dnia 15 lutego 2010 roku powodowie M. Ż. i M. M. zawarli z (...) spółką akcyjną we W. umowę leasingu, której przedmiotem był samochód marki F. (...), która dnia 15 lutego 2010 roku została aneksowana poprzez dookreślenie, iż samochód ten jest samochodem ciężarowym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym. W świadectwie homologacji wskazano, że jest to pojazd ciężarowy, wielozadaniowy, o dopuszczalnej ładowności 562 kg. Umowa przewidywała wykup pojazdu.

W trakcie trwania umowy leasingu powodowie odliczali VAT z rat leasingowych od podatku należnego. Po zapłacie wszystkich rat powodowie odkupili pojazd od leasingodawcy i także rozliczyli VAT.

Dnia 21 listopada 2013 roku pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. (komisant) zawarła z powodami (komitentami) umowę, której przedmiotem było powierzenie przez komitenta samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i zobowiązanie się przez komisanta do jego sprzedaży komisowej. Strony ustaliły cenę sprzedaży samochodu na kwotę 70 000 złotych brutto, w tym 13.089,43 złotych tytułem podatku VAT, którą należało pomniejszyć o prowizję brutto komisanta w wysokości 1.820 złotych (1.479,67 złotych netto). Dnia 9 grudnia 2013 roku strony podpisały aneks do umowy, w którym cenę sprzedaży ustalono na kwotę 64 000 złotych brutto, w tym 11.967,48 złotych tytułem podatku VAT, którą należało pomniejszyć o prowizję brutto komisanta w wysokości 1.804,80 złotych brutto (1.467,32 złotych netto).

Dnia 30 grudnia 2013 roku powodowie wystawili pozwanej fakturę VAT na kwotę 62.195,20 złotych brutto, zakreślając termin płatności do dnia 29 stycznia 2014 r. Dnia 20 stycznia 2013 r. pozwana wystawiła powodom notę, w której skorygowano nazwę pozwanej z (...) na (...) SP. Z O.O.". Pozwana dokonała zapłaty w kwocie 50.565,20 zł. Dnia 20 stycznia 2014 r. pozwana zwróciła się do powodów o wystawienie faktury korygującej, wskazując że przy nabyciu samochodu nie mieli możliwości odliczenia pełnej kwoty podatku VAT. Dnia 27 stycznia 2014 roku powodowie poinformowali, że faktura została wystawiona w sposób prawidłowy. Dnia 11 marca 2014 r. powodowie wezwali pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty 11.630 złotych w terminie siedmiodniowym od dnia doręczenia wezwania. Strony nie mogły dojść do porozumienia, wobec czego powodowie zaproponowali pozwanej, by ta zwróciła go, jednak ze względu na uprzednio dokonaną sprzedaż okazało się to niemożliwe.

Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo jest uzasadnione. Jako podstawę roszczenia wskazał art. 765 k.c.

Odnosząc się do okoliczności, że umowa komisju zawiera osobno pozycje netto i brutto za niezasadne uznał Sąd stanowisko, zgodnie z którym w wypadku, gdy sprzedaż zwolniona jest z opodatkowania podatkiem od towarów i usług wypłacie podlega wyłącznie kwota netto. Umowa została zawarta na formularzu pozwanej, co pozwala sądzić, że to ona była jej autorką. Umowa i aneks wyraźnie wskazują na kwoty „do wypłaty”, a więc kwoty, jakie otrzymać mieli powodowie po zrealizowaniu umowy. Sąd odwołał się również do brzmienia art. 766 k.c. oraz art. 768 § 1 k.c., wskazując że komitent nie ma prawa sprzedać pojazdu za cenę niższą niż uzgodniona, zaś jeśli to uczyni obowiązany jest do zapłaty różnicy.

Kwestionując stanowisko, jakoby sprzedaż pojazdu przez powodów była transakcją zwolnioną z opodatkowania Sąd wskazał, że § 13 ust 1 pkt 5 lit. a rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w brzmieniu obowiązującym w 2013 r. odnoszący się do

obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego nie znajdował zastosowania od 1 maja 2004 r. do 31 grudnia 2010 r. do nabywanych przez podatnika samochodów innych niż osobowe o dopuszczalnej ładowności do 500 kg, z uwzględnieniem jednak treści art. 86 ust. 3 i 4 u.p.t.u. w brzmieniu obowiązującym od 1 maja 2004 r., w przypadkach dla podatników korzystniejszych, umożliwiających odliczenie podatku z tytułu nabycia również takich samochodów, pomimo niespełnienia kryterium dopuszczalnej ładowności powyżej 500 kg. Odnosi się to również do ograniczenia prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu najmu, dzierżawy i leasingu tych pojazdów oraz nabycia do nich paliw. Przedmiotem umowy stron był zaś pojazd ciężarowy, o dopuszczalnej ładowności powyżej 500 kg. W czasie zawierania umowy leasingu powodowie mieli więc prawo do odliczania całego podatku VAT, ujętego w fakturach za raty leasingowe. Zgodnie z zeznaniami powoda podatek ten był odliczany w całości, przez cały czas trwania umowy leasingu.

Sąd Rejonowy zauważył, że generalna zasada określająca prawne możliwości odliczenia podatku naliczonego wyrażona została w art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, zaś do kwoty podatku naliczonego odnosi się art. 86 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy. Prawo do odliczenia wynika z harmonizacyjnego ze swej istoty zapisu art. 168 Dyrektywy Rady (...) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. Zasada neutralności podatku od wartości dodanej dla podatnika tego podatku wyraża się w tym, że poprzez realizację prawa do odliczenia podatku naliczonego, podatnik nie ponosi faktycznie ciężaru tego podatku, a jest on przeliczony w cenie towaru na ostatecznego konsumenta. Podatek od towarów i usług nie powinien obciążać podatników uczestniczących w obrocie towarami i usługami, którzy nie są ich finalnymi odbiorcami, gdyż ciężarem tego podatku powinien być obciążony ostateczny ich beneficjent, czyli konsument będący ostatnim ogniwem tego obrotu. Realizacja zasady neutralności VAT wyraża się zatem w stworzeniu takich rozwiązań legislacyjnych, w ramach których podatek naliczony (zapłacony) przez podatnika w cenie nabytych towarów i usług dla celów jego działalności opodatkowanej tym podatkiem może zostać odliczony, nie stanowiąc tym samym dla podatnika obciążenia kosztowego.

Sąd uznał, że cechą charakterystyczną polskiego podatku od towarów i usług jest tak rozumiana neutralność opodatkowania. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług zawiera uregulowania ograniczające lub wyłączające prawo podatnika do odliczenia podatku, zawarte są one w konstrukcjach prawnych wszystkich państw członkowskich państw Unii Europejskiej. Wprowadzenie tego rodzaju uregulowań ograniczających było poprzednio możliwe na podstawie przepisów art. 17 (6) VI Dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku 77/388/EWG, zaś przed akcesją Polski do Unii w polskich stosowane było w rozwiązaniach prawnych funkcjonujących autonomicznie na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym.

Wobec brzmienia art. 17 (6) VI Dyrektywy (oraz art. 176 obowiązującej Dyrektywy) do czasu przyjęcia przez Radę Unii Europejskiej przepisów określających kategorie wydatków niekwalifikujących się do odliczenia podatku od wartości dodanej, państwa członkowskie mogą zachować wyłączenia przewidziane w ich prawie krajowym w dniu ich przystąpienia do Wspólnoty. Tym samym omawiany przepis art. 17 (6) VI Dyrektywy formułuje zasadę "stand still" (klauzula stałości), przewidującą utrzymanie w mocy krajowych wyłączeń prawa do odliczenia podatku naliczonego, które obowiązywały przed wejściem w życie tzw. VI Dyrektywy. Z uwagi na cel przepisu pojęcie "prawo krajowe" odnosi się do krajowego systemu odliczenia podatku od wartości dodanej obowiązującego i rzeczywiście stosowanego w chwili wejścia w życie tejże Dyrektywy. Klauzula "stand still" ma bowiem na celu uniemożliwienie nowym państwom członkowskim dokonania zmian swych wewnętrznych przepisów w związku z przystąpieniem do Unii Europejskiej w sposób, który oddalałby te przepisy od celów Dyrektywy. Wprowadzając od dnia 1 maja 2004 r. ograniczenia zwarte w art. 86 ust. 3-7 ustawy polski ustawodawca miał zamiar skorzystać ze swych uprawnień.

Wyjątkowe uprawnienia przewidziane dla państw członkowskich w przepisach VI Dyrektywy (obecnie Dyrektywy 112) stanowią tzw. środki specjalne, których wprowadzenie lub też pozostawienie w mocy, jako uregulowań wcześniej obowiązujących, musi zostać poprzedzone konsultacjami i akceptacją ze strony Unii Europejskiej.

Analiza przepisów ustaw pozwala na stwierdzenie, że rozwiązania ustawy o podatku od towarów i usług dotyczące prawa do odliczenia podatku naliczonego przy zakupie samochodów, jak też paliwa do samochodów, obowiązujące w Polsce po dniu akcesji do Unii Europejskiej, rozszerzały zakres wcześniejszych krajowych wyłączeń tego prawa. W art. 86 ust. 3 ustawy pojawiło się bowiem pojęcie pojazd samochodowy, którym może być m.in. samochód osobowy, samochód ciężarowy jak i motocykl, jak również wprowadzono ograniczenie dotyczące dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu samochodowego.

Zgodnie z art. 395 ust. 1 Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. (...) może upoważnić każde państwo członkowskie do wprowadzenia szczególnych środków stanowiących odstępstwo od przepisów niniejszej dyrektywy w celu uproszczenia poboru VAT lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania, jak również każde państwo członkowskie może z przyczyn wynikających z koniunktury gospodarczej częściowo lub całkowicie wyłączyć wszystkie lub niektóre dobra inwestycyjne lub inne dobra z przepisów dotyczących odliczeń. Dla udzielania zezwoleń na stosowanie odstępstw od wzorca harmonizacyjnego w postaci wprowadzenia tzw. środków specjalnych przewidziano określoną procedurę, określoną w art. 398 Dyrektywy .

Rzeczpospolita Polska złożyła do Komisji Europejskiej wnioski o uzyskanie derogacji na stosowanie szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a oraz art. 168 Dyrektywy Rady 2006/112/WE w zakresie ograniczenia w odliczaniu podatku naliczonego od niektórych pojazdów samochodowych nią objętych oraz braku konieczności rozliczania podatku od towarów i usług w przypadku wykorzystywania tych pojazdów do celów prywatnych. (...) przyjęła ww. decyzję w dniu 27 września 2010 r. Polska otrzymała również możliwość wprowadzenia czasowego wyłączenia prawa do odliczenia podatku naliczonego z tytułu nabycia "samochodów z kratką" i usług leasingu, dzierżawy lub najmu "samochodów z kratką" i z tej możliwości skorzystała, czego wynikiem są zmiany do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w zakresie prawa do odliczenia podatku naliczonego od zakupu samochodów oraz paliwa wykorzystywanego do ich napędu - uchylenie art. 86 ust. 3-7a ustawy i dodanie m. in. art. 86a ust. 1-10, w którym określono zasady odliczenia podatku naliczonego związanego z nabyciem samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony, art. 88a ustawy o podatku od towarów i usług, określający zasady odliczenia paliw do napędu samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 3,5 tony, które miały wejść w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2013 r.

W okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. kwestie dotyczące odliczenia podatku od towarów i usług związanego z nabyciem samochodów oraz paliw regulowały zaś odpowiednio przepisy art. 3 oraz art. 4 ustawy nowelizującej. Ustawa nowelizująca zawierała jednak przepis międzyczasowy, mianowicie art. 6, który stanowił, że przepisy art. 3 ust 5 i art. 5 nie stosuje się do pojazdów samochodowych, będących przedmiotem umowy najmu, dzierżawy leasingu, lub innej umowy o podobnym charakterze, w stosunku do których przysługiwało podatnikowi, na dzień poprzedzający dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od czynszu (raty), lub innych płatności wynikających z takiej umowy i do których nie miał zastosowania art. 86 ust 7. Przepis ten miał zastosowanie w odniesieniu do umowy zawartej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i pod warunkiem zarejestrowania umowy do 31 stycznia 2011 r.

W niniejszej sprawie umowa leasingu została zawarta 15 lutego 2010 r., a więc w okresie, kiedy zakup czy leasing tzw. samochodów z kratką umożliwiał pełne rozliczenie podatku VAT. Wprawdzie powodowie nie wykazali zarejestrowania umowy w urzędzie skarbowym, ale skoro podatek VAT był rozliczany w całości, a urzędy skarbowe tego rodzaju kwestie skrupulatnie sprawdzają, to można domniemywać, iż formalnościom związanym z zachowaniem prawa do pełnego odliczenia stało się zadość.

Powodowie wykazali zatem, iż użytkując pojazd na podstawie umowy leasingu i wykupując pojazd po jej zakończeniu mieli prawo do pełnego odliczenia podatku VAT i z tego prawa skorzystali. Skoro tak, to sprzedaż na rzecz pozwanych nie może być transakcją zwolnioną od opodatkowania w myśl przytaczanych przez pozwaną przepisów. Takie rozwiązanie prowadziłyby do sytuacji, w której podatek od towarów i usług nie został w ogóle uiszczony.

Termin płatności faktury VAT z dnia 30 grudnia 2013 roku upłynął w dniu 29 stycznia 2014 roku, co oznacza, że dług z niej wynikający stał się wymagalny od dnia 30 stycznia 2014 roku i od tego dnia należało zasądzić odsetki za opóźnienie (art. 481 k.c.).

Natomiast orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, a także solidarne zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

- art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym poprzez bezpodstawne zastosowanie polegające na uznaniu, że w rozpatrywanej sprawie nie stosuje się przepisu art. 3 ust. 6 oraz art. 5 (przewidujący ograniczenia w możliwości odliczenia pełnego VAT naliczonego) oraz że w rozpatrywanej sprawie podatnikowi przysługiwało, na dzień poprzedzający dzień wejścia w życie ustawy nowelizującej, uprawnienie do pełnego odliczenia VAT, a także poprzez niezasadne uznanie, że zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej, mimo, że w przedmiotowej sprawie umowa nie została zarejestrowana we właściwym urzędzie skarbowym, wykup pojazdu po zakończonej umowie leasingu nie wynikał z zawartej umowy leasingu z dnia 15 lutego 2010 r., oraz wykup pojazdu po zakończeniu leasingu stanowi odrębną dostawę towaru niezwiązana z umową leasingu z dnia 15 lutego 2010 r., a w konsekwencji poprzez niezastosowanie art. 3 ust. 6 ustawy nowelizującej,

- § 13 ust. 1 pkt 5 lit. a rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług poprzez niezastosowanie zwolnienia podatkowego uregulowanego w tym przepisie, mimo że dostawa pojazdu spełniała wszystkie przesłanki zwolnienia, tj. w szczególności powodom, przy nabyciu przedmiotowego pojazdu, przysługiwało prawo jedynie do ograniczonego odliczenia podatku od towarów i usług (60%, nie więcej niż 6 tysięcy złotych), pojazd był towarem używanym w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług, pojazd nie mógł być zaliczony do kategorii pojazdów, od których możliwe jest pełne odliczenie VAT, strona powodowa nie prowadziła działalności gospodarczej w przedmiocie odprzedaży pojazdów ciężarowych,

art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach poprzez niezasadne niezastosowanie oraz przyjęcie przez Sąd, że cena transakcji może obejmować podatek od towarów i usług, mimo, że ta transakcja jest zwolniona z podatku od towarów i usług,

- art. 58 § 1 i 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny poprzez niezastosowanie, wynikające z uznania, że w niniejszej sprawie nie zachodzi nieważność czynności prawnej w części obejmującej jako składnik ceny podatek od towarów i usług, ponieważ w tym zakresie postanowienia umowy były sprzeczne z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług,

- art. 5 Kodeksu cywilnego poprzez niezastosowanie, wynikające z uznania, że obowiązek zapłaty kwoty podatku VAT nie jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego oraz ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, a konsekwencji, że strona powodowa korzysta z ochrony prawnej, mimo nadużycia przez nią prawa,

-art. 6 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. poprzez niewłaściwą wykładnię, polegającą na przyjęciu, że strona powodowa, nie ponosi konsekwencji prawnych braku udowodnienia faktu (zarejestrowania umowy leasingu we właściwym urzędzie skarbowym, niewykazania, że wykup pojazdu wynika z umowy leasingu), z których wywodzi skutki prawne,

II. naruszenie przepisów procedury, które mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

- art. 233 K.p.c. poprzez błędną i dowolną ocenę dowodów i przyjęcie, iż:

a) umowa leasingu z dnia 15 lutego 2010 r. przewidywała wykup pojazdu, podczas gdy strona powodowa nie przedłożyła dowodu na tą okoliczność; załączona przez stronę powodową umowa leasingu została przedstawiona jedynie w części (pierwsza strona z czterech), która nie przewidywała warunków wykupu pojazdu, nadto strona powodowa nie powoływała tego dowodu na okoliczność daty zawarcia umowy leasingu oraz określenia przepisów, które należy stosować w niniejszej sprawie,

b) została spełniona przesłanka określona w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., tj. że umowa leasingu z dnia 15 lutego 2010 r. została zarejestrowana we właściwym urzędzie skarbowym, mimo że strona powodowa w żaden sposób tego nie wykazywała, nie powoływała się również na taki fakt w toku prowadzonego postępowania dowodowego,

c) kwota za którą został wykupiony przedmiotowy pojazd po upływie okresu leasingu operacyjnego stanowiła płatność wynikającą z zawartej umowy leasingu, podczas gdy wykup pojazdu będącego przedmiotem leasingu stanowi dostawę towaru odrębną od świadczenia usług - leasingu operacyjnego,

- art. 231 K.p.c. poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie Sąd mógł oprzeć rozstrzygnięcie na podstawie domniemania, że zostały spełnione formalności związane z zachowaniem prawa do pełnego odliczenia, w szczególności że umowa leasingu została zarejestrowana we właściwym urzędzie skarbowym, pomimo że nie zachodziły przesłanki do zastosowania domniemania,

- art. 3 w zw. z art. 232 K.p.c. poprzez naruszenie przez Sąd zasady kontrydiktoryjności przez oparcie rozstrzygnięcia na podstawie dowodów nieprzedstawionych przez stronę powodową (brak zarejestrowania umowy leasingu przed właściwym urzędem skarbowym, umowie leasingu, która w całości nie została załączona przez stronę powodową do akt niniejszej sprawy),

- art. 328 § 2 K.p.c. poprzez niewskazanie którym - dowodom Sąd dał wiarę, a którym odmówił przymiotu wiarygodności, niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, niewskazanie dowodów, na których Sąd się oparł, co powoduje, że zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej,

III. sprzeczność istotnych ustaleń stanu faktycznego z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez:

- przyjęcie, że umowa leasingu z dnia 15 lutego 2010 r. przewidywała wykup pojazdu, podczas gdy strona powodowa, nie przedstawiła dowodu w postaci umowy leasingu z dnia 15 lutego 2010 r. w części przewidującej warunki wykupu pojazdu (brak przedłożenia stron 3-4 ww. umowy),

- uznanie, że umowa leasingu została zarejestrowana we właściwym urzędzie skarbowym, podczas gdy strona takich twierdzeń nie przedstawiała oraz nie przedłożyła żadnego dowodu na tą okoliczność,

- przyjęcie w podstawie rozstrzygnięcia, że strona powodowa odliczała VAT w całości, mimo, że w treści ustalonego stanu faktycznego Sąd nie wskazał w jakiej wielkości strona powodowa odliczała podatek VAT.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na ich rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji w kontekście zarzutów, sformułowanych w wywiedzionej przez pozwaną apelacji oraz przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przepisów składnia do wniosku, że zarzuty te są

pozbawione słuszności. Sąd I instancji w sposób niewadliwy przeprowadził postępowanie dowodowe i poczynił na jego podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne.

W wywiezionej apelacji skarżąca rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego zarzuciła naruszenie przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego, kwestionując jednocześnie prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych. Wobec powyższego zauważyć trzeba, że przy dokonywaniu kontroli instancyjnej orzeczenia istotne jest zachowanie odpowiedniej kolejności przy dokonywaniu oceny podniesionych zarzutów, gdyż zasadność niektórych może czynić bezprzedmiotowym rozważanie innych.

W pierwszej kolejności rozważyć należy zarzuty dotyczące gromadzenia materiału procesowego, następnie jego oceny i poczynionych w jej efekcie ustaleń faktycznych. W ostatniej kolejności ocenie podlegają dopiero zarzuty naruszenia prawa materialnego, których rozważanie jest uzasadnione wyłącznie w wypadku, gdy stan faktyczny sprawy został prawidłowo zrekonstruowany.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy nie uchybił przy rekonstrukcji stanu faktycznego przepisom art. 231-233 k.p.c., jak również art. 328 § 2 k.p.c. Powołując wskazaną powyżej w pierwszej kolejności grupę przepisów skarżąca zarzucała Sądowi pierwszej instancji dowolną ocenę dowodów, a podlegająca przede wszystkim na przyjęciu w drodze domniemania, że umowa leasingu została zarejestrowana w urzędzie skarbowym, doszło do wykupu pojazdu stanowiącego przedmiot umowy leasingu.

Sąd odwoławczy zauważa, że stan faktyczny był w znacznej mierze niesporny pomiędzy stronami. Na etapie sprzeciwu od nakazu zapłaty strona pozwana nie kwestionowała okoliczności, związanych z wykupem pojazdu marki F. (...), stanowiącego przedmiot umowy leasingu operacyjnego, nie podważała okoliczności iż umowa leasingu przewidywała opcję wykupu. Nie przeczyła również twierdzeniom powódki dotyczącym zawarcia tej umowy, momentu jej zawarcia, nabycia na jej podstawie pojazdu stanowiącego przedmiot umowy komisji. Twierdzenia w tym zakresie powódka przedstawiła zaś w pozwie, powołując się na fakt wykupu z leasingu. W tej sytuacji, chociażby z uwagi na brzmienie normy art. 230 k.p.c. oraz przedstawione dokumenty zasadne było przyjęcie, że umowa leasingu zawierała opcję wykupu pojazdu. Mimo iż na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie przedłożono umowy leasingu w całości, a złożono jej pierwszą stronę, w kontekście pozostałych przedłożonych przez powódkę dokumentów nie ulega wątpliwości, że powodowie zawarli z (...) Spółką Akcyjną umowę leasingu operacyjnego, przewidującego opcję wykupu skoro bezspornym jest, że w momencie zawarcia umowy komisji pojazd stanowił własność powodów.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego, że Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Dla wykazania słuszności zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów konieczne jest zatem wykazanie przez skarżącego, iż ocena ta została dokonana sprzecznie z wymaganiami prawa procesowego, w sposób wybiórczy, nie odpowiadający zasadom logiki i doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu odwoławczego pozwana nie zdołała wykazać, aby zaistniała którakolwiek z powołanych okoliczności. Odnosi się to zarówno do kwestii związanej z istnieniem opcji wykupu pojazdu, jak również do wskazanej w pkt II.1 b) apelacji przesłanki z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o transporcie drogowym w postaci rejestracji umowy leasingu we właściwym urzędzie skarbowym.

Abstrahując bowiem od kwestii związanych ze skrupulatną weryfikacją przez urzędy skarbowe kwestii związanych z rejestracją umów zauważyć trzeba, co umknęło Sądowi Rejonowemu, że do akt sprawy powodowie przedłożyli pierwszą stronę umowy leasingu z dnia 15 lutego 2010 r. opatrzoną pieczęcią, prezentatą Drugiego Urzędu Skarbowego w S.. Wynika z niej, że umowa została złożona w urzędzie skarbowym w dniu 31 stycznia 2011 r. i w tej dacie zarejestrowana (k. 98). Nie ma zatem podstaw do podważania ustaleń w omawianym zakresie w sytuacji, gdy powołana okoliczność stwierdzona została w dokumencie złożonym w toku postępowania przez Sądem pierwszej instancji i zaliczonym w poczet materiału dowodowego.

Niezrozumiałe są również w ocenie Sądu odwoławczego zarzuty dotyczące ustalenia, że kwota za którą wykupiony został pojazd stanowiła płatność z umowy leasingu. Sąd odwoławczy nie znajduje w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji takiego stanowiska, co zbędnym czyni rozważania dotyczące błędnej, dowolnej oceny dowodów, która doprowadziła do powyższych wniosków. Na marginesie jedynie wskazać należy, że bez znaczenia pozostają w ocenie Sądu odwoławczego kwestie związane z zakwalifikowaniem wykupu przedmiotu umowy leasingu jako odrębnego od dostawy towaru świadczenia usług i tym samym uznania, że kwota za jaką został wykupiony pojazd stanowiła płatność wynikającą z zawartej z umowy leasingu. Sąd nie poczynił bowiem ustaleń dotyczących tego, jakoby powodowie zobowiązani byli uiścić na rzecz finansującego określoną kwotę tytułem wykupu pojazdu po upływie umowy leasingu. Powyższe sprzeczne byłoby z treścią art. 709¹⁶ k.c. jeżeli finansujący zobowiązał się, bez dodatkowego świadczenia, przenieść na korzystającego własność rzeczy po upływie oznaczonego w umowie czasu trwania leasingu, korzystający może żądać przeniesienia własności rzeczy w terminie miesiąca od upływu tego czasu, chyba że strony uzgodniły inny termin. Opcja wykupu polega na przeniesieniu własności rzeczy po upływie oznaczonego w umowie czasu trwania umowy leasingu i bez dodatkowego wynagrodzenia, stąd nie jest wiadomym do jakiej kwoty wykupu odnosi się skarżąca. Podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy wskazywał jedynie na prawo odliczania podatku VAT, ujętego w fakturach za raty leasingowe przez cały okres trwania umowy leasingu. Poza sporem pozostaje zatem okoliczność, iż leasing operacyjny dla celów podatku VAT jest traktowany jako usługa, a podatek jest naliczany od każdej raty leasingowej i podlega odliczeniu przez korzystającego (leasingobiorcę).

Za bezzasadne uznał Sąd odwoławczy również zarzuty dotyczące naruszenia art. 231 k.p.c., a to wobec przyjęcia że ustalenie dotyczące zarejestrowania umowy leasingu w urzędzie skarbowym nie zostało oparte wyłącznie na domniemaniu, lecz przede wszystkim na adnotacji właściwego urzędu skarbowego. Zarzut naruszenia art. 3 w zw. z art. 232 k.p.c. czyni niezasadnym okoliczność, iż podstawę ustalenia co do zarejestrowania umowy mógł stanowić złożony przez powodów dokument, a także okoliczność iż pierwsza strona umowy była wystarczająca dla poczynienia ustaleń co do faktu jej zawarcia. Zastrzeżenia opcji wykupu wynikało z innych przeprowadzonych dowodów i domniemania, że skoro ostatecznie do wykupu doszło (co jest bezsporne), w umowie leasingu przewidziano taką opcję.

Sąd odwoławczy uznał również, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 k.p.c. W kontekście uzasadnienia wyroku, zawierającego obszerne omówienie zastosowanych przepisów regulujących kwestie dotyczące zwolnienia transakcji od opodatkowania nie sposób uznać, aby Sąd Rejonowy nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku. Natomiast sam fakt, iż w rozważaniach Sąd Rejonowy nie wyodrębnił osobnej jednostki redakcyjnej na ocenę dowodów nie może być tożsamy z uznaniem, że nie dał wyrazu temu na jakich dowodach oparł się przy ustalaniu stanu faktycznego i które uznał za niewiarygodne. Oczywiście jest, że podstawę ustaleń faktycznych stanowiły dokumenty przedłożone przez strony dokumenty, których treść nie budziła wątpliwości i w zasadzie nie stanowiło przedmiotu sporu pomiędzy stronami. Strony pozostawały w sporze co do zastosowania i interpretacji przepisów prawa podatkowego, stąd nie było podstaw do wskazywania dowodów, uznanych za niewiarygodne. Te zaś, na których Sąd się oparł zostały powołane w stanie faktycznym. Taki sposób redakcji uzasadnienia wyroku nie uniemożliwia dokonania jego kontroli i ustalenia motywów rozstrzygnięcia.

Stwierdzenie bezzasadności zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania skutkuje uznaniem, że nietrafne są zarzuty, określone w pkt III apelacji, to jest dotyczące sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego. Odniesić to należy przede wszystkim do kwestii dotyczących zastrzeżenia opcji wykupu w umowie leasingu oraz rejestracji tej umowy w urzędzie skarbowym. Co się zaś tyczy kwestii przyjęcia, że powodowie dokonali odliczenia podatku VAT w całości w ocenie Sądu odwoławczego takie ustalenie było wystarczające dla przyjęcia, że przy zawarciu umowy komisji powodowie nie byli zwolnieni od opodatkowania podatkiem od towarów i usług na podstawie §13 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. 2011 rok, Nr 73, poz. 392 ze zm.) i powołanych w dalszej części uzasadnienia Sądu pierwszej instancji przepisów. Ustalenie powyższe zostało oparte na zeznaniach powoda M. M., który wskazywał że VAT odliczany był w całości przez cały czas trwania umowy leasingu. Dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie nie dają podstaw do przyjęcia, że odliczenia nastąpiło w mniejszym zakresie.

W tym miejscu podkreślenia wymaga również okoliczność, że strona powodowa przedłożyła również deklaracje podatku od towarów i usług, jak również rejestry zakupów, które to dokumenty dają podstawę do przyjęcia, że podatek VAT został odliczony – zarówno nabycie pojazdu, jak również jego sprzedaż znalazła odzwierciedlenie w rejestrach, prowadzonych przez powodów. Także z zeznań M. M. wynika, że powodowie dokonali w całości rozliczenia podatku VAT. Stąd też nie przysługuje powodom zwolnienie od podatku VAT od sprzedaży samochodu używanego, w rozumieniu art. 43 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług w brzmieniu obowiązującym w dacie wystawienia spornej faktury, w związku z wykonaniem umowy komisji. Podatek może zostać odliczony tylko jeden raz i powodowie mogli dokonać tego w związku z rozliczeniem rat leasingowych bądź nabycia przedmiotu umowy leasingu.

Należy jednocześnie wskazać, że w razie kwestionowania powołanych powyżej okoliczności to na pozwaną przerzucony został ciężar dowodu, w związku z czym to pozwana winna podjąć się wykazania, że powodowie w sposób nieprawidłowy, bezpodstawnie dokonali odliczenia podatku czy też nie dokonali go wcale. Co do zasady bowiem po stronie podatnika istnieje obowiązek odprowadzenia, rozliczenia podatku, zaś zwolnienia w tym zakresie stanowią wyjątek od generalnej zasady. Skoro zatem strona pozwana kwestionowała prawidłowość tego wyliczenia powinna naprowadzić dowody pozwalające zarzucaną sprzeczność z prawem podatkowym stwierdzić. Odnosić się to winno do poprawności prowadzenia księgowości strony powodowej.

Przechodząc do oceny trafności zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa materialnego Sąd odwoławczy, że również w tym zakresie również nie zasługują na uwzględnienie.

Na aprobatę zasługują rozważania prawne Sądu Rejonowego dotyczące zastosowania art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz transporcie drogowym. Co do zasady ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 9), jednak w art. 6 wskazano na modyfikacje obowiązywania art. 3 ust. 6 i art. 5 ustawy zmieniającej, w których to przepisach odnoszono się do odliczenia podatku w części 50 lub 60% podatku naliczonego. Zestawienie wyłącznie literalnego brzmienia przepisów art. 6 oraz art. 3 ust. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. czyni zasadnym przyjęcie, że w przypadku powodów nie ma podstaw do przyjęcia, aby kwotę podatku naliczonego stanowiło 60% kwoty podatku naliczonego od raty. Pojazd F. (...) stanowił bowiem przedmiot umowy leasingu, a na dzień 31 grudnia 2010 r. (dzień poprzedzający wejście w życie ustawy) powodom przysługiwało prawo do odliczenia od kwoty podatku należnego całą kwotę podatku naliczonego. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia prawidłowo wskazał, że ograniczenia dotyczące obniżenia podatku należnego, wynikające z art. 86 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t. jedn. Dz.U.2011 rok, Nr 177, poz. 1054 ze zm.) nie obowiązywały w przypadkach dla podatników korzystniejszych, a określonych w przepisach obowiązujących przed wejściem w życie ww. ustawy, to jest m. in. w odniesieniu do pojazdów o ładowności powyżej 500 kg z homologacją ciężarową. Oznacza to, że prawo do odliczenia pełnej kwoty podatku przysługuje w odniesieniu do pojazdów samochodowych w stosunku do których przepisy obowiązujące od dnia 1 maja 2004 r. umożliwiały prawo do takiego odliczenia lub w przypadku, gdy nie umożliwiały, ale prawo takie przysługiwało według zasad obowiązujących w dniu 30 kwietnia 2004 r. Mowa tu o art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 ze zm.) w związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22 marca 2002 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 27, poz. 268 ze zm.), obowiązujących do 30 kwietnia 2004 r. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego nie stosuje się do nabywanych przez podatnika samochodów osobowych oraz innych samochodów o dopuszczalnej ładowności do 500 kg, z wyjątkiem przypadków, gdy odprzedaż lub oddanie w odpłatne używanie na podstawie umów leasingu tych samochodów stanowi przedmiot działalności podatnika. Stanowisko dotyczące potrzeby odniesienia się do powołanych przepisów uzasadnione jest zarówno treścią powołanego przez Sąd Rejonowy wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2008r., jak również regulacji Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i regulacjami VI Dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. Reasumując, w kontekście powołanych rozważań należy przyjąć, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że w okresie, do którego odsyła art. 6 ustawy nowelizacyjnej powodowie mieli możliwość odliczenia całości podatku VAT niezależnie od tego czy odliczenie to dotyczyło umowy nabycia pojazdu czy umowy leasingu.

Bezspornym jest również, że w sytuacji faktycznej powodów nie znajdował zastosowania art. 86 ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług. Nadto spełnione zostały przesłanki z art. 6 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej z dnia 16 grudnia 2010 r. – umowa leasingu została zawarta w dniu 15 lutego 2010 r. a zatem przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizacyjnej i została zarejestrowana w urzędzie skarbowym przed upływem 31 stycznia 2011 r. Dodatkowo jedynie zauważyć trzeba, że skarżąca nie uzasadniła z jakich przyczyn (poza rzekomym niespełnieniem przesłanek z art. 6 ust. 2 ustawy nowelizującej) za błędne uznała założenie, że w rozpatrywanej sprawie nie stosuje się przepisów przewidujących ograniczenia w możliwości odliczenia pełnego naliczonego podatku VAT, co uniemożliwia pełne odniesienie się do postawionego w tym zakresie zarzutu.

Strona pozwana nietrafnie zarzuca również zaskarżonemu Sądowi Rejonowemu naruszenie §13 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, wskazując, że Sąd nietrafnie nie zastosował zwolnienia podatkowego uregulowanego w tym przepisie. Powyższe zarzuty okazały się niezasadne, a pozwana pomija fakt iż brak możliwości zastosowania powołanego uregulowania jest konsekwencją przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że zastosowanie w niniejszym stanie faktycznym znajduje art. 6 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. Wobec zatem uznania, że powodowie uprawnieni byli do dokonania obniżenia podatku należnego o wartość podatku naliczonego w całości, nie sposób przyjąć iż spełnione zostały przesłanki do zwolnienia od podatku transakcji zawartej z pozwaną, a konkretnie umowy komisji. Nie można domagać się zwolnienia od podatku VAT skoro powodowie dokonali już odliczenia całość podatku, a nie jego 60%.

Za chybiony uznał również Sąd Rejonowy zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach. Powołany przepis zawiera definicję ceny, przyjętą na potrzeby ustawy, zgodnie z którą cena jest wartością wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym. W kontekście brzmienia powołanego przepisu oczywistym jest, że cena nie obejmuje podatku VAT gdy transakcja, z której wynika obowiązek zapłaty ceny, objęta jest zwolnieniem. Sąd Rejonowy wskazał, że transakcja zawarta przez strony nie została zwolniona z opodatkowania i niezasadne jest podnoszenie, jakoby Sąd Rejonowy uznał, że pomimo zwolnienia cena transakcji może zawierać podatek.

Niezasadne są również zarzuty dotyczące naruszenia przepisów Kodeksu cywilnego – art. 58 § 1 i 3, art. 5 i 6. Co do pierwszego z powołanych przepisów w ocenie Sądu odwoławczego nie było podstaw do uznania, że umowa komisji była nieważna z uwagi na ustalenie ceny w sprzeczności z postanowieniami ustawy o podatku od towarów i usług. Cena stanowi co prawda element czynności prawnej, jednak wobec przesądzenia przez Sąd Rejonowy, że transakcja nie była zwolniona od podatku od towarów i usług, co Sąd odwoławczy w pełni aprobuje, nie zostały spełnione przesłanki do uznania, że cena została ustalona w sposób nieprawidłowy, a co za tym idzie doszło do naruszenia przepisów podatkowych. Powołana powyżej argumentacja zachowuje aktualność w kontekście zarzutu naruszenia art. 5 k.c., a to wobec przesądzenia, że powodowie wobec niespełnienia przesłanek do zwolnienia od podatku na podstawie §13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. uprawnieni byli do ustalenia ceny przy uwzględnieniu podatku od towarów i usług.

Odnosząc się zaś do kwestii związanych z zarzucanym uchybieniem art. 6 k.c. w zw. z art. 6 ustawy nowelizującej z dnia 16 grudnia 2010 r. Sąd odwoławczy zauważa, że do pozwu dołączono dowód rejestracji umowy w urzędzie skarbowym. Co się zaś tyczy niewykazania, że wykup pojazdu wynikał z umowy leasingu, powyższemu twierdzeniu przeciwstawia ją się wnioski, wynikające ze złożonego wraz z pozwem rejestru zakupów VAT za marzec 2013 (k. 46-48). Wynika z niego, że w związku z nabyciem przedmiotu leasingu została wystawiona przez finansującego w dniu 15 marca 2013 r. faktura VAT. Powyższe pozwala na przyjęcie, że wykup pojazdu wynikał z umowy leasingu.

W konsekwencji, wobec uznania że powołane w apelacji zarzuty nie zdołały skutecznie podważyć stanowiska Sądu Rejonowego, wyrażonego w zaskarżonym wyroku, apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna (art. 385 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego nastąpiło w oparciu o brzmienie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Wobec oddalenia apelacji strony pozwanej, zgodnie z zasadną odpowiedzialności za wynik procesu, koszty poniesione przez stronę powodową winna ponieść w całości pozwana. Zasądzone na rzecz powodów koszty w wysokości 1.200 zł stanowiły równowartość wynagrodzenia pełnomocnika, ustalonego na podstawie §6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2001 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. 2013 r., poz. 490 ze zm.).

SSO (...)SSO (...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 250/15

S., 19 października 2015 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...);
4. (...)